

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. S.A. w B.

przeciwko A. M. i G. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 sierpnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 31 sierpnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych A. M. i G. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 sierpnia 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę,

że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r. Nr 13, poz. 230).

Skarżący wskazali, że oczywista zasadność skargi wynika z oparcia zaskarżonego wyroku na przepisach kodeksu cywilnego normujących odpowiedzialność sprzedawcy z rękojmi za wady fizyczne rzeczy sprzedanej w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014 r. poz. 827), obowiązującym od dnia 25 grudnia 2014 r. Zgodnie z art. 51 tej ustawy, do umów zawartych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe; zatem do umowy sprzedaży szyb odnoszą się przepisy w dotychczasowym brzmieniu. W zaaprobowanym przez Sąd Apelacyjny wyroku,

Sąd pierwszej instancji wyraźnie wskazał (str. 10 uzasadnienia), że stosownie do art. 563 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu sprzed dnia 25 grudnia 2014 r., pozwany jako nabywca szyb utracił uprawnienia z rękojmi wobec sprzedawcy, albowiem nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o dostrzeżonej wadzie. Wada została stwierdzona w maju 2014 r, a pozwany zawiadomił o niej sprzedawcę w grudniu 2014 r. Konsekwencją przyjęcia utraty przez pozwanego uprawnień z rękojmi było stwierdzenie przez Sądy obu instancji, że pozwany nieskutecznie odstąpił od umowy sprzedaży szyb oświadczeniem z dnia 2 stycznia 2015 r. W apelacji pozwani zarzucili naruszenie art. 556¹ § 1 pkt 1 i 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie (str. 7 apelacji); natomiast oczywistej zasadności skargi upatrują w tym, że Sąd Apelacyjny uznał ten zarzut za chybiony, a zatem odniósł się do przepisu, który w sprawie nie znajdował zastosowania ze względu na to, że został wprowadzony do kodeksu cywilnego od dnia 25 grudnia 2015 r. Żaden z orzekających w sprawie sądów nie stwierdził, że podnoszony przez pozwanych brak certyfikatów oraz oczekiwanych przez kupującego właściwości akustycznych szyb nie stanowił wady w rozumieniu przepisów o rękojmi obowiązujących zarówno w chwili zawarcia umowy sprzedaży, jak i po dniu 25 grudnia 2014 r. Z motywów zaskarżonego wyroku wynika natomiast, że przyczyną oddalenia apelacji pozwanych była ocena, iż kupujący utracił uprawnienia z rękojmi na podstawie art. 563 k.c. w poprzednim brzmieniu, skoro wada w postaci braku certyfikatów mogła być przez niego zgłoszona sprzedawcy niezwłocznie, z kolei brak oczekiwanej izolacyjności sprzedanych mu szyb nie został udowodniony, a to wskutek niemożności przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego na tę okoliczność wobec nie przedstawienia tych szyb przez pozwanych. Niemożność zweryfikowania faktycznej izolacyjności akustycznej szyb, a tym samym stwierdzenia występowania zarzucanych przez kupującego wad doprowadziła Sąd Apelacyjny do przyjęcia, że nie zostały wykazane przesłanki wskazane w art. 564 k.c. w poprzednim brzmieniu.

Z podanych wyżej względów orzeczono jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje podstawę w art. 108, 98 § 1 w zw. z art. 105 § 2 k.p.c., art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4

pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r
w sprawie opłat za czynności radców prawnych. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw